

И нему му ставаше тъй приятно на сърдцето, както на дѣцата, когато майка имъ имъ разправя хубави приказки. И бѣдното сираче си шепнѣше въ полусънъ: „О, азъ бихъ искалъ, щото ний двама да сме съвсѣмъ сами въ свѣта, тогава никой не би могълъ да ми стори лошо и ти ще можешъ цѣлъ день да ми разправяшъ приказки“.

Клонетъ на дървото зашумѣваха по-силно и една приятна музика се разнасяше, щото дѣтското сърдце се изпълваше съ тайнствена радостъ.

Ала неговитѣ лоши втори - родители ставаха все по-сурови и жестоки къмъ него.

Единъ день каза бащата: „Голѣмата елха въ гората трѣбва да се отсѣче и продаде на дърводѣлца. Тъй заповѣда стопанина на гората“.

Когато момчето чу това, стана съвсѣмъ блѣдо и не можа да задържи сълзитѣ си.

Лошиятъ баща го опъна за коситѣ и го одари по лицето, като викаше: „За какво има толкозъ да хленчишъ, ти глупако?“

Момчето се чувствуваше твърдѣ нещастно, защото трѣбваше да изгуби своя вѣренъ приятель, и когато оставаше само, плачеше тихо и безгласно день и нощ. Нему много му се искаше да отиде още веднѣжъ въ гората, за да си вземе послѣдно сбогомъ; обаче ставаше му много тѣжко и сърдцето му не можеше да понесе тази болка.

И ето дойде деньтъ, когато дървари отидоха въ гората съ топори и брадви, за да отсѣкатъ елхата. Бѣдното момче се бѣше свило въ единъ кѣтъ задъ огнището и плахо се вслушваше. Но въ тоя моментъ, когато вѣнка се разнесе първия ударъ отъ брадвата срѣщу стѣблото на дървото, тогава то извика, падна въ несвѣсть и кръвъ, като алена струя, бликна изъ устата му.

То легна на единъ сламеникъ и тукъ очакваше своята смъртъ; постепенно почна да се съвзима, но остана все тъй блѣдо, слабо и болно. Понеже никой не се грижеше за него, бѣдното сираче не можа да се поправи и отъ день на день ставаше все по-слабо; хората казваха: „То скоро ще умрѣ“, но за него това бѣ все едно.

Когато сирачето заспиваше, или лежеше трѣскаво, само тогава имаше утѣха, защото сънуваше за своя